

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmina O.

Strona pozwana: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, a w szczególności art. 2 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 13 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że gmina (organ władzy publicznej) działa w charakterze podatnika VAT realizując projekt, którego celem jest zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii, poprzez zobowiązanie się na mocy zawartej z właścicielami nieruchomości umowy cywilnoprawnej do wykonania i montażu systemów odnawialnych źródeł energii na ich nieruchomościach, oraz – po upływie określonego czasu – do przekazania własności tych systemów na rzecz właścicieli nieruchomości?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy do podstawy opodatkowania w rozumieniu art. 73 tej dyrektywy należy wliczyć otrzymane przez gminę (organ władzy publicznej) dofinansowanie ze środków europejskich na realizację projektów dotyczących odnawialnych źródeł energii?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 października 2021 r. – Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przeciwko Gminie L.

(Sprawa C-616/21)

(2022/C 95/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Strona pozwana: Gmina L.

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾, a w szczególności art. 2 ust. 1, art. 9 ust. 1 i art. 13 ust.1 tej dyrektywy powinno się interpretować w ten sposób, że należy uznać za podatnika VAT gminę (organ władzy publicznej) w zakresie realizacji programu usuwania azbestu z nieruchomości znajdujących się na terenie tej gminy, stanowiących własność mieszkańców, którzy nie ponoszą z tego tytułu żadnych wydatków? Czy też taka działalność stanowi aktywność gminy jako organu władzy publicznej, podejmowaną w celu realizacji jej zadań, służących ochronie zdrowia i życia mieszkańców oraz ochronie środowiska, w związku z którą gmina nie jest uważana za podatnika VAT?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie (Polska) w dniu 30 września 2021 r. – AR i in. przeciwko PK SA i in.

(Sprawa C-618/21)

(2022/C 95/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AR i in.

Strona pozwana: PK SA i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 w związku z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne są z nim przepisy krajowe, w świetle których poszkodowany, który korzysta z bezpośredniego roszczenia o naprawienie szkody w swoim pojeździe powstałej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych wobec zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej, może uzyskać od zakładu ubezpieczeń wyłącznie odszkodowanie w wysokości rzeczywistej i aktualnej straty w jego majątku, czyli różnicy między pojazdem w stanie sprzed wypadku a pojazdem uszkodzonym, powiększonej o faktycznie już poniesione uzasadnione koszty naprawy pojazdu i inne faktycznie już poniesione uzasadnione koszty wynikłe z wypadku, podczas gdy, gdyby dochodził naprawienia szkody bezpośrednio od sprawcy, mógłby zażądać od niego, wedle własnego wyboru, zamiast odszkodowania – przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody (naprawienia osobiście przez sprawcę albo przez opłacony przez niego warsztat)?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie – czy art. 18 w związku z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne są z nim przepisy krajowe, w świetle których poszkodowany, który korzysta z bezpośredniego roszczenia o naprawienie szkody w swoim pojeździe powstałej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych wobec zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej, może uzyskać od zakładu ubezpieczeń, zamiast odszkodowania w wysokości rzeczywistej i aktualnej straty w jego majątku, czyli różnicy między pojazdem w stanie sprzed wypadku a pojazdem uszkodzonym, powiększonej o faktycznie już poniesione uzasadnione koszty naprawy pojazdu i inne faktycznie już poniesione uzasadnione koszty wynikłe z wypadku, jedynie kwoty stanowiącej równowartość kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, podczas gdy, gdyby dochodził naprawienia szkody bezpośrednio od sprawcy, mógłby zażądać od niego, wedle własnego wyboru, zamiast odszkodowania – przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody (a nie jedynie dania środków na ten cel)?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr [1] i negatywnej na pytanie nr [2] – czy art. 18 w związku z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne są z nim przepisy krajowe, w świetle których zakład ubezpieczeń, do którego właściciel uszkodzonego w związku z ruchem pojazdów mechanicznych samochodu zwrócił się o zapłatę hipotetycznych kosztów, których nie poniósł, ale musiałby ponieść, gdyby postanowił przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku, może:
 - a. uzależnić tę wypłatę od uprawdopodobnienia przez poszkodowanego, że rzeczywiście zamierza naprawić pojazd w konkretny sposób u konkretnego mechanika, za konkretną cenę części i usługi – i przekazać środki na tę naprawę bezpośrednio temu mechanikowi (ew. sprzedawcy niezbędnych do naprawy części) z zastrzeżeniem zwrotu, jeśliby cel, na jaki te środki zostały wypłacone, miał nie zostać zrealizowany, a jeśli nie, to:
 - b. uzależnić tę wypłatę od zobowiązania się konsumenta do wykazania w umówionym terminie, że wykorzystał wypłacone środki na naprawę samochodu albo do ich zwrotu zakładowi ubezpieczeń, a jeśli nie, to:
 - c. po wypłaceniu tych środków ze wskazaniem celu wypłaty (sposobu ich wykorzystania) i upływie niezbędnego czasu, w którym poszkodowany mógł dokonać naprawy samochodu – zażądać od niego wykazania wydatkowania tych środków na naprawę albo ich zwrotu – tak żeby wyeliminować możliwość wzbogacenia się poszkodowanego na szkodzie?

- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr [1] i negatywnej na pytanie nr [2] – czy art. 18 w związku z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne są z nim przepisy krajowe, w świetle których poszkodowany, który nie jest już właścicielem uszkodzonego samochodu, bowiem zbył go i otrzymał w zamian pieniądze, w związku z czym nie może już tego pojazdu naprawić – nie może w związku z tym żądać od zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej zapłaty kosztów naprawy, która byłaby potrzebna, żeby przywrócić uszkodzony pojazd do stanu sprzed szkody, a jego roszczenie ogranicza się do żądania od zakładu ubezpieczeń odszkodowania w wysokości rzeczywistej i aktualnej straty w jego majątku, czyli różnicy między wartością pojazdu w stanie sprzed wypadku a kwotą uzyskaną ze sprzedaży pojazdu, powiększonej o faktycznie już poniesione uzasadnione koszty naprawy pojazdu i inne faktycznie już poniesione uzasadnione koszty wynikłe z wypadku?

(¹) Dz. U. 2009, L 263, s. 11

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 11 października 2021 r. – TB**

(Sprawa C-628/21)

(2022/C 95/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TB

Przy udziale: Castorama Polska Sp. z o.o., „Knor” Sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 8 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (¹) powinien być rozumiany w ten sposób, że dotyczy on środka ochrony praw własności intelektualnej, przysługującego jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone w tym lub innym postępowaniu przysługiwanie prawa własności intelektualnej uprawnionemu?
– w przypadku odpowiedzi negatywnej na pytanie 1):
2. Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej powinien być rozumiany w ten sposób, że wystarczające jest uprawdopodobnienie, że środek ten dotyczy istniejącego prawa własności intelektualnej[,] a nie udowodnienie tej okoliczności, w szczególności w sytuacji, w której żądanie udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług poprzedza dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia praw własności intelektualnej?

(¹) Dz.U. 2004, L 157, s. 45; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 17 Tom 002 P. 32 – 39

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia)
w dniu 18 października 2021 r. – P.C.H./Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă
Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

(Sprawa C-642/21)

(2022/C 95/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bihor